

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. L.**, zastoupený JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2007, č. j. OAM-10-505/LE-C09-C09-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2008, č. j. 46 Az 36/2007 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 11. 2007, č. j. OAM-10-505/LE-C09-C09-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná až po jeho zadržení policií a zahájení správního řízení o vyhoštění z území České republiky je zcela účelová a jediným důvodem jejího podání je snaha vyhnout se vyhoštění z České republiky. Žalobcem uváděné skutečnosti (pronásledování ze strany skupiny banditů s cílem zaplacení tzv. výpalného a existence českých předků) nelze podřadit pod taxativně vyjmenované důvody pro udělení mezinárodní ochrany v zákoně o azylu. Podle krajského soudu tak žalobce pouze chtěl dosáhnout legalizace svého pobytu na území České republiky, jelikož mu reálně hrozilo uložení správního vyhoštění.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že má obavu z pronásledování ze strany banditů, kterému byl již v minulosti v zemi původu vystaven, bylo po něm požadováno výpalné, přičemž domovské státní orgány proti tomuto jednání nikterak nezasahují. Stěžovatel opakovaně uvádí, že jeho předkové byli českého původu a jedním z důvodů pro setrvání v České republice je návrat k jeho kořenům. Stěžovatel je tedy přesvědčen o existenci důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany a dovozuje, že správní orgán a krajský soud nezhodnotily jeho důkazy objektivně a v důsledku toho dospěly k nesprávným závěrům, navíc v projednávané věci nezkoumaly naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s otázkou postupu správního orgánu dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu ve vztahu k rozsahu povinnosti správního orgánu zjišťovat skutkový stav poukazuje na konstantní judikaturu, která se již vyslovila k zákonným podmínkám zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (ve znění účinném do 12. 10. 2005), jež obsahově odpovídá znění posuzovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu. V případech, kdy žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany podá žádost poté, kdy mu bezprostředně hrozí

vyhoštění z území České republiky, lze vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 6 Azs 62/2004 - 92, www.nssoud.cz, podle něhož „naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (k tomu srov. rozsudek publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Řečeno jinými slovy: i když by žalovaný shledal, že stěžovatel byl v zemi původu skutečně pronásledován z politických či jiných zákonem předpokládaných důvodů, nezakládalo by to jeho právo na udělení azylu, jestliže byly splněny předpoklady aplikace § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu“.

Nejvyšší správní soud řešil vzájemný vztah výroků podle ustanovení § 16 a § 14 zákona o azylu již např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatelky zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplýne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona“. Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vylučuje současné posouzení této žádosti podle § 14 citovaného zákona.

Ve věci namítaného nesprávného posouzení udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, publikovaném na www.nssoud.cz, uvádí, že „jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu.“ K otázce rozhodování o překážce vycestování v případě, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona, se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45, publikovaném na www.nssoud.cz, podle něhož: „Pouze v případě udělení či neudělení azylu v režimu § 12, § 13 a § 14 téhož zákona je ve smyslu § 28 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, obligatorní částí rozhodnutí konstatování, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu